

at der er Ulighed i de faste Skatters Fordeling paa de forskellige Erhverv. Der er derfor ingen alvorlig Grund for Staten til at fraskrive sig sine faste Skatter, der under vanskelige Forhold ere en langt solidere Ballast end en flydende Skat som Indkomstkatten. Jeg kan med Hensyn til Skatteoverførselen ikke se andet, end at det, den i det hele og store gaar ud paa er en Afskrivning af Statsskatterne eller en Tilbagebetaling af de faste Statsskatter til Yderne; thi naar undtages den Trediedel af Gammelskatten, som atter i Trediedele sorteres ud paa forskellig Maade, saa er det, som faktisk sker, det, at Skatten betales ind paa Amtstuerne, derfra gør en lille Runde for saa atter at gaa direkte tilbage til de samme Mænd, som have betalt den. Man har jo sørget godt for, at den ikke blot kommer tilbage til samme Kommune og derigennem bliver direkte til Fordel for Skatteyderen, men at den kommer tilbage saaledes, at, efter at hans Kommuneskat er ansat, uanset denne Tilbagebetaling, sker der et direkte Fradrag for ham i Forhold til hans Hartkorn. Der er derigennem sørget sikkert og godt for, at Pengene i alt Fald paa Landet komme lige tilbage i samme Lomme, hvorfra de gik ud, efter at de paa deres Rundrejse have haft den lille Gerning, som hele dette Omsvøb, som det blev kaldt, har, nemlig at sikre, at Hartkornet, skønt det fritages for disse Skatter, vedbliver at have den privilegerede Indflydelse, som Hartkornet har ved Landstingsvalgene. Jeg skal nu ikke dvæle ved, om det er rigtigt og heldigt, at Folk, der maaske intet øje, blot fordi de tilfældigvis ere Besiddere af Hartkorn, skulde have en fortrinnsvis stor Indflydelse. Jeg skal ikke dvæle derved, og jeg kan indrømme, at det kan være rigtigt ved Behandlingen af Skattelovene at søge at undgaa et Moment, som er, om man vil, af mere grundlovs-politisk Betydning, end Skattelovene ellers kunne siges at være, men jeg kan ikke nægte, at det er ikke tiltalende ved hele denne Sag, at denne overvejende Indflydelse, som man har givet Hartkornet qua Hartkorn, skal bevares for dette, samtidig med, at man faktisk fritager det for den Skat til Staten, som har betinget denne Indflydelse. Jeg vil haabe, at den højtærede Regering, naar den kommer med sine Forslag, vil kunne bevare samme Mål af Indflydelse for Hartkornet paa en Maade, der ser noget mindre odøs ud end efter disse Forslag. Men det er jo efter Forslagene, som de her foreligge,

ikke blot saa, at man fritager de faste Ejendomme for at svare den Skat til Staten, som de tidligere have betalt, idet man betaler den tilbage til Skatteyderne igen. Nej, man gaar paa et andet Punkt videre endnu. Naar man paalægger en Formueskat, har man naturligvis ikke kunnet sige, at Folk, som ere Ejendomsbesiddere, ikke derigennem have en Formue, de maa derfor ogsaa ligesom andre, svare Formueskat af deres Ejendom, men man har saa udtrykkelig sørget for, at ogsaa denne Formueskat kommer tilbage i deres egne Lommer. De $\frac{4}{5}$ er saa væsentlig en Del, at det er saa godt som hele Formueskatten, der ved at gaa ind i vedkommende Skatte-yderes Kommunes Kasse derigennem gaar tilbage til Fordel for ham. Og ikke nok med, at denne Skat saaledes gaar tilbage, men den gaar tilbage med Rente og Rentes Renter, der tager en lille Kalv med i Form af de Prioriteter, som staa i vedkommendes Ejendom. Det er altsaa ikke blot Skatten af hans Nettoformue, den Skat han selv har betalt, som han faar Fordel af at faa tilbage, men det er ligefrem Skatten af hans Bruttoformue, altsaa ogsaa den, hans Kreditorer have betalt, som kommer tilbage. Naa, jeg skal ikke nægte, at det kan være meget behageligt for Ejendomsbesidderne, men jeg har, oprigtig talt, ikke kunnet se den højere Retfærdighed deri. Vi staa i Virkeligheden over for dette, at man nu igennem mange Aar har gaaet og fortalt, at de faste Ejendomme, særlig paa Landet, vare overbeskattede, og at der ogsaa burde lægges nogen Skat paa den flydende Formue, og heri kan der selvfølgelig være noget berettiget, hvorvel jeg samtidig er af den Formening, at netop Statens Foranstaltninger, den Sikkerhed, som Staten yder, de Fremskridt, som Statens Ledelse, naar den har Raad til det, kan tilvejebringe for Samfundet, i Virkeligheden i første Række komme Ejendomsbesidderne til gode ved den af Statsforanstaltningerne følgende Forøgelse af deres Ejendommens Værdi og den Sikkerhed for deres Ejendomme, som Staten repræsenterer. Derfor mener jeg, at der kan være noget højt rigtigt i først og fremmest at lade faste Ejendomme svare Skat til Staten, især naar denne Skat er saa lempelig og saa ligelig fordelt, som den er hos os. Imidlertid kan jeg indrømme, at det ved Siden deraf kan være rigtigt at lade ogsaa den flydende Formue forlods betale en Skat, men hvad der efter min Mening ikke er stemmende med Ret og Billighed, er det, som i Virkeligheden er det centrale i